

Franca Košajnc, ravno tako nevarni Iv. Pajman iz Studencev pri Mariboru. Po aretaciji Košajnc v Mariboru je zbežal Pajman v Avstrijo, kjer se je klatil dolgo časa. Letos meseca aprila je bil v Schladmingu v zaporu radi vloma. Iz zaporne celice je pobegnil in je odnesel seboj ječarjevo pištolo. Dne 2. maja so ga prijeli na Tirolskem in sicer v vlakcu proti Sv. Antonu. Aretiranega je predal orožnik na kolodvoru tovarišu Ivanu Viljemu, da bi ga oddal sodišču v preiskavo. Pajman je potegnil pištolo in je ustrelil dvakrat na orožnika. Ena krogla je obtičala v lobanji, druga je žandarja samo osmeknila po glavi. Po strelah je Pajman zbežal, vendar so ga hitro zbrani orožniki takoj imeli. Pajman je bil v Inomostu na temelju izreka izrednega sodišča, ki velja za take zločine, obsojen na dosmrtno ječo. Izreklo pa se je, da bo Pajman predan jugoslovanskim oblastem, če bi bil morebiti na temelju kake amnestije pomiloščen. Torej je za Pajmana zelo malo upanja, da bi še kedaj v svojem tolovajskem življenju kradel ljudem denar in Bogu čas ter delal oblastim to in onstran meje sitnosti.

Po par mesecih prijet ciganski tat. Letos meseca februarja so cigani izmaknili posestniku Jožefu Arhu iz vasi Okrog pri Litiji 6000 Din. Na Klancu v hrvaškem Zagorju so orožniki prijeli vodjo tatinske ciganske tolpe Janeza Nikoliča, ki je priznal zgoraj omenjeno tatvino. Cigana so predali v sodne zapore v Litiji.

V zmedenosti zagrešil zločin uboja. V Srednji vasi v okraju Čabar, ki spada v dravsko banovino, je postala Marija Janeževa smrtna žrtev duševno zmedenega 25letnega Ivana Knavs, sina krčmarja v Srednji vasi. Mladenič se je mudil doma na bolezenskem vojaškem dopustu. V neodgovornem stanju je s kuhinjskim nožem smrtno zabodel zgoraj omenjeno pod pretvezo, da je čarovnica.

V Ljubljani aretirana vlomilska družba. Ljubljanska policija je 9. maja zaprla sedemčlansko družbo od 20 do 29letnih fantov, ki so si preganjali brezposelnost

Vodja oddelka za notranje bolezni
Dr. LUTMAN
se je preselil na
Kralja Petra trg 2 (nad pekarno Schober)
Ordinira od 1. do 3. ure popoldne. 621

s krajo in vlomi. Tekom enega meseca je izvršila ta družba 20 vlomov in je napravila za 50.000 Din škode.

Dvojni roparski morilec prijet. V Šmartnem pri Litiji je 8. maja dajal za vino vsakemu, ki je hotel in kolikor je mogel piti, mlad moški. Litijskim orožnikom se je zdelo brezglavo plačevanje pijače sumljivo in so dobrotnika v noči, ko je legel v krčmi k počitku, vzbudili in ga vprašali, odkod in kaj ča je. Žandarji so kmalu dognali, da jim je padel v roke od meseca decembra 1935 iskani dvojni roparski morilec 27letni Mirko Zahornik iz Toplic pri Zagorju in po poklicu kovinski strugar. Dobili so pri njem 5000 Din. Priznal je, da je bil udeležen pri treh velikih vlomih in je sodeloval v družbi 20letnega Franca Venecija 30. novembra 1935 na Ruperč vrhu pri Novem mestu pri roparskem umoru Ignacija Repovža in njegove hčere Marije. Plen tega krvavega dejanja je bil 100 Din in nekaj zlatnine. Po zaslišanju so predali litijski orožniki nevarnega tolovaja v ljubljanske sodne zapore.

Pri nekaterih boleznih žolča in jeter, žolčnih kamenih in zlatenel urejuje naravna FRANZ-JOSEFOVA grenčica
prebavo in pospešuje iztrebljenje črevesja. Klinične izkušnje potrjujejo, da domača pitna kura (zdravljenje) dobro učinkuje, ako popijemo **FRANZ-JOSEFOVO** vodo, zmešano z malo tople vode, zjutraj na prazen želodec. Ogl. reg. S. br. 15.485/35

Izpred sodišča.

Radi uboja obsojen na dve leti robije. Na veliko soboto je dobil na Vranskem zaboljaj Jurij Lešnik, ki je naslednji dan

umrl v bolnici v Celju. Dne 5. maja je bil od sodnikov v Celju obsojen radi uboja na dveletno robijo in 600 Din povprečne 28letni Jožef Ukmar iz Ločice pri Vranskem.

Slovenska Krajina.

Sobota. Strokovni izpit za javno geometersko prakso je položil geodet g. Kolarš Elemer v ministrstvu financ v Beogradu. — Sejmar Kanjček Ludvik se je peljal iz Sobote k Sv. Šebestanu na žegnanje. Med potom mu je nekdo v temni noči z voza ukradel en zaboj raznih predmetov v vrednosti 500 Din. — Pri razpisnem natečaju za zgradbo delavskega doma v Celju je sodeloval tudi naš priznani in podjetni arhitekt g. Franc Novak, uslužben sedaj pri soboški mestni občini. Pri ožjem natečaju je bila g. Novaku dodeljena prva nagrada. Poverjena mu je bila tudi izvršitev podrobnih načrtov ter proračuna. — V naši bolnici je umrla kot žrtev materinstva gospa dr. Hajdinjakova. Podarila je življenje krepkemu fantičku in je po treh tednih vsled komplikacij izdihnila svojo plemenito dušo. Zapustila je žalostnega soproga ter otročička. G. dr. Hajdinjaku, ki je bil vedno odličen sodelavec v katoliških vrstah, naše iskreno sožalje, blagi pokojnici pa bodi Vsemogočni plačnik za njeno trpljenje!

Dokležovje. Dne 26. aprila okoli polnoči je nastal nenadoma požar pri trgovcu g. Ivanu Zver. Goreti je pričelo gospodarsko poslopje. Sreča v nesreči je bila, da je bilo mirno vreme, sicer bi nastal požar in bi bilo ob hiše več posestnikov. Na lice nesreče so prihiteli takoj domači gasilci in s svojo pridnostjo omejili ogenj. Prihiteli so na kraj požara tudi gasilci iz Bakovec in iz Sobote. Domneva se, da je podtaknila ogenj zlobna roka in oblast pridno zasleduje hudobneža.

Crensovci. Tukajšnja deklitška Marijina družba proslavi dne 17. maja svoj družbeni praznik, ki je obenem materinska prireditel. Pri poznem sv. opravilu blagoslovitev nove družbene zastave in sprejem novih članic. Popoldne takoj po večernicah ob pol treh proslava — Našem domu z lepim in peštrim sporedom.

Smrtna nesreča delavca. 36letni delavec Fr. Herhaj iz Predanovcev je hotel na parni žagi preskočiti jermenje. Jermeni so ga pograbil, dan ti ne pride Podkrajčan v Hrastje. Sicer te pa Podkrajčani tudi ne bi snedli; si premedel in suh. »Kaj bom kmetoval, ko sem sam?!« »Večno tudi ne boš sam. Saj se boš moral oženiti.« »Oženiti? S kom pa?« »Hahaha, to boš menda sam vedel! Če se ne motim, hehehe, imaš že več let svojo!« Tevžu je udarila kri v glavo. »Vi! Vi!« je zavpil. »Za norca me hočete imeti?« »Ali se ti meša?« se je zavzel krojač. »To vendar niso norci, če te tvojega dekleta spomnim. Sramovati se ti pa take tudi ni treba! Marte se ti ni treba sramovati!« »Saj ste mi vendar pisali, da bo vašega Jurija vzela!« je sopihal Tevž. »Osel! Norec! Bedak! Kaj takega ti nikoli nisem pisal!« »Črno na belem stoji v vašem pismu, da se imata Zvonikova in vaša rada in da se o Šmihelci vzameta.« Sedaj se je Kristof na ves glas zakrohotal: »Hehehehehe... To je res! Ampak tisti Zvonikovi, ki se je z mojim spletla, ni ime Marta, ampak Mojcka!« »Kaj? Kaj? Mojcko jemlje?« je vpil Tevž ves iz sebe. »Ta je vendar premlada!« »Z enainvajsetim letom deklet ni več premlada.«

19

Očetov greh.

Mojster ga je nekaj časa meril, potem pa je široko znil:

»Tevž, zdaj me poslušaj! Prošnjo imam. Da ti po resnici povem: denar, ki si mi ga dal, mi dela hude skrbi — tiho bodi in ne moti me, najprej bom jaz govoril, potem pa ti lahko za mojega deli do Sinsveti govoriš!... Veš, bojim se, da bi kaka vojna prišla ali pa da bi denar spet prišel ob veljavo. Zato ga nalagam v zemljo. V Podkraju sem že kupil hišo in nekaj sveta. Zdaj sem kupil še Staneče v Hrastju: vse, kakor stoji in leži, šest glav živine v hlevu. Dokler sem pri moči, da šivam, ne maram sam tja. Zato iščem najemnika. Kar tako vsakemu pa grunta ne dam, da mi ga ne izmolze in odere. Tebi ga zaupam. Štiri tisoč dinarjev mi boš na leto plačal. To je zate prav, zame pa tudi. Sam svoj postaneš, z mlekom si boš lepo zaslužil, meni pa tudi dobro storiš. Zdaj zini in govori! Sprejeti pač moraš!«

Tevž se je zdrnil in je počasi stisnil skozi zobe:

»Zopet mi hočete zastoj —«

»Ne, ne!« je ugovarjal mojster. »Se pare ne! Če mi ne boš točno plačeval, te bom tožil in nagnal.«

»Hrastje mi je preveč blizu Podkraja.«

Kako je izgledalo
v Addis Abebi ob vkorakanju italijanskih čet? Dne 5. maja popoldne so italijanske čete vkorakale v opuščeno mesto Addis Abebo. Prihod italijanskih čet je angleški poslanik sporočil po radiu londonski vladi. Inozemska poslatništva in evropske kolonije so v zadnjih urah bila v zelo kočljivem položaju. Še dopoldne 5. maja so se morala braniti proti plenilec s strojnimi. V Addis Abebo so odšle iz Džibutija (iz pristanišča ob Rdečem morju) 3 stotnje francoskih kolonijskih vojakov, da bi zaščitile francosko poslatništvo, v katerem je nad 2000 Evropejcev. Motorizirani oddelki nemškega

prišel je pod kolesje in je dobil tako hude poškodbe, da jim je podlegel. Smrtno ponesrečeni je družinski oče.

Vrnitev mrtvim proglašena. Preko Radgone je stopil te dni na naša tla 54-letni Matija Horvat iz Otovcev v Prekmurju. Mož se je vrnil v domovino po 22 letih, katere je prebil v ruskem ujetništvu. Oktobra 1914 je zašel Horvat kot četovodja pri Lublinu v rusko ujetništvo

in je bil tedaj star 32 let. Preživljal se je kot delavec po raznih krajih obširne Rusije, kjer se je poročil in ima otroka. Po tolikokratnih prošnjah je dobil od oblasti dovoljenje za vrnitev, vendar pa ni smel vzeti seboj družine. Med potjo je zvedel, da je že davno proglašen za mrtvega in se je njegova prva žena omožila drugič. Revez se je zatekel v domovino brez vsakih sredstev. Prištedenih 80 rubljev so mu odvzeli na ruski meji.

IGRA BREZ GLEDALCEV.

V okviru Slomškovih praznikov bomo igrali v Mariboru novo igro o sv. Cirilu in Metodu. Vaje za igro so v polnem teku. 220 igralcev se vživlja v igro, vsega pa bo v igri sodelovalo 250 ljudi. Igra bo nekaj posebnega ne samo radi obsežnih zunanjih in igralških priprav (števílo igralcev, kresovi, konjenikov, prekmurske narodne noše, godba, fanfare), temveč še veliko bolj radi svoje posebne zgradbe. Pri igri namreč ne bo nikdo mogel biti samo gledalec. Vsi bomo igrali in če tudi nas bo deset tisoč! Igra bo izraz vernih Slovencev, dokaz navdušenja za Naša Apostola in mogočen krik naše ognjene, verske skupnosti.

Vsakdo torej, kdor namerava za Slomškov dneve v Maribor, se mora na igro pripravljati. Ni zadosti, da se za igro pripravljajo samo posebni igralci, temveč vsi se moramo na njo pripravljati, ker smo za uspeh igre, našega verskega manifesta vsi odgovorni. Kako se na igro pripravljajte!?

1. Vedeti morate, da greste k igri »Naša Apostola« v Maribor igrati in ne gledat samo kakor kako navadno igro, ki Vam je za zabavo.

2. Če morete si kupiti knjigo z besedilom, da boste igro prebrali in jo tako dobro razumeli. Knjigo naročite v Tiskarni sv. Cirila, ki je knjigo izdala. Naslov knjige je: Petančič, Naša apostola, farna igra pod milim nebom. Ako si knjige ne morete kupiti sami, jo naročite skupno. Cena je: 10 Din. Posodite jo svojim prijateljem. Bodite apostoli. S takim delom med

sosedi in znanci, boste za uspeh te igre, ki naj bo podoba božje službe, veliko storili.

3. Vedeti morate, da bomo peli pri igri vsi naslednje pesmi: 1. Vi oblaki zarosite... 2. Kristus mora kraljevati... 3. Kraljevo znamenje, križ stoji... 4. Hvala večnemu Bogu. Ali že znate te pesmi peti?

4. Vedeti morate, da bomo sprejeli škofa Metoda z mahanjem z robci. Tudi vi morate mahati Metodu v pozdrav!

5. Vedeti morate, da bo med gledalci poseben Igrski vodja, na katerega se morate vedno ozirati.

6. Da je za uspeh take igre prvi pogoj mir in red, veste. Zato se boste vsem navodilom rediteljev na prireditvi uklonili.

Končno: Na igro pridite z resnično prazničnim razpoloženjem!

Dekleta, na Slomškov dneve v Maribor! — Škofijsko vodstvo DKA - Maribor vabi vsa slovenska dekleta, posebno udeleženske duhovnih vaj, da se udeležijo Slomškovih dni v Mariboru dne 28. in 29. junija t. l. Ob tej priliki se vam nudijo stanovska predavanja v samostanu č. šolskih sester, kjer so za udeleženske preskrbljena prenočišča. D. leta, pridite v ogromnem številu in s svojo udeležbo izpričajte, da so Slomškovi dnevi dnevi duhovnega veselja in prebujenja slovenske mladine, ki jo je Slomšek tako ljubil. Podrobnejša obvestila boste pravočasno zasledile v vseh naših listih in časopisih. Dekleta, na veselo svidenje v Slomškovem mestu!

Krščanska ženska zveza za Maribor in okolico priredi dne 11. in 12. julija veliko romanje v Slovenski Ludi - Rajhenburg. Romanja se

Sadjarji in vinogradniki!

Varujte sadovnjake in vinograde nevarnih bolezní in živalskih škodljivcev. Zanesljiv uspeh Vam jamčijo sledeča naša sredstva:

NOSPRASEN, kombinovano sredstvo za odvrčanje škrlupa, gnilobe in plesni na sadnem drevju ter peronospore na vinski trti in za zatiranje raznih živalskih zajedavcev, kakor gosenic jabolčnega zavijača, pedica, kiseljaka i. t. d.

ARESIN ali I. G. švajnfurtsko zelenilo kotodatek žveplovi apneni brozgi ali bordoški brozgi za ugonabljanje živalskih škodljivcev, ki objedajo zelene dele sadnega drevja in vinske trte.

SOLBAR proti kodravosti breskovega listja in listja vinske trte, proti plesni na jabolkah, breskvi in vrtnicah.

APHIDON za letno in zimsko škropljenje proti kaparjem, krvavi uši in listnim ušicam.

GRALIT za prašenje vinske trte proti kiseljaku. **ARBICOL** lepivo za lepljive pasove proti mravljam in gosenicam.

Ta in druga naša sredstva se dobe pri: Kmetijski družbi in vseh njenih skladiščih; tt. M. Berdajs, Maribor; tt. I. V. Poberaj, Ptuj. 576 Obširna navodila daje: »Jugefa« k. d. Oddelek za zaščito rastlin, Zagreb, Preradovičeva ulica.

udeleži tudi vladika lavantinski g. dr. Ivan Jožef Tomažič.

Marija Suezna. Tukajšnje Prosvetno društvo vprižori na Križevu dne ... maja, popoldne ob treh, v društveni dvorani igro »Črna žena« s petjem v štirih dejanjih. Ob lepem vremenu bo igra na prostem. Ponovili bomo igro v nedeljo dne 24. maja.

Velika Nedelja. Vabimo vse prijatelje odra na vnebohod popoldne v križniško dvorano, kjer bomo igrali po večernicah igro iz kmečkega življenja. Je to Jalenova igra »Dom«. Vstopnina običajna. Zopet pa opozarja društvo na veliko gospodarsko predavanje, ki bo v nedeljo dne 17. maja v isti dvorani po rani sv. maši. Predavala bosta g. banski svetnik Janžekovič in sreski kmetijski referent g. Zorčič. Prav posebej so tokrat vabljeni tudi gospodinje.

Sv. Andraž pri Velenju. Tukajšnje Katoliško prosvetno društvo priredi v nedeljo 17. maja v Društvenem domu ob treh popoldne lepo in zanimivo igro »Radikalna kura«.

Širite „Slov. gospodarja“!

»Ali vi mi niste pisali, da je Mojčka!«
»Mi je ime pač v peresu obtičalo. Saj veš, kaka fuflja sem — takemu se vse pripeti.«

Zopet se je na široko zarežal in tako čudno mežikal, da človek ni vedel, ali bi mu verjel, da je res le slučajno izpustil v pismu Mojckino ime, ali pa je storil to nalašč.

»Za nos ste me potegnili!« se je jezil Tevž.

»Ne! Ti si se sam, hehehe!«

»Še v spanju bi mi ne bilo prišlo na misel, da se Mojčka ženi.«

»Vprašal bi bil! Venomer sem čakal, da prideš, hehehe!«

»Kako bi bil mogel priti! — Kaj pa počne Marta?«

»Žalostna je kakor verna duša in vedno bolj blede.«

»Zakaj vendar? Kaj ji je?«

»Kaj? Po očetu žaluje, potem pa še po nekem; ta patron ji je najprej lepo govoril, potem pa besedo snedel in jo pustil.«

»To ni res! Besede nisem snedel! Če... če...«

»Zaradi mene stori, kakor hočeš! Lepo pa ni, kar si z dekletom napravil... Toda zaradi teh reči nisem prišel v Maribor, ampak zaradi Stanečega. Preudari, ali sprejmeš! Za trenutek bom odšel po opravkih. Ko se vrnem, hočem vedeti, kako si se odločil.«

Odracal je, zunaj pa se je kar dušil, tako ga je silil smeh. Tevž pa je notri razburjeno meril sobo po dolgem in počrez. Ne na Staneče, ne na kak dom ni mislil, ampak samo na Marto. Vse misli pa so mu onemogle in obstal je pred oknom, ves bolan od hrepenenja, in se topo zagledal na ulico. Tedajci so se vrata potihoma odprla. Obrnil se je in od iznenadenja zazijal. Pri durih je stalo lepo, zrastle dekle... Za božjo voljo, bila je... res, Marta! Nekoliko je bila blede, shujšala pa ni medtem prav nič. Lepa je bila ko nekaj... Nekaj časa ga je gledala, potem pa rekla s svojim zvonkim glasom:

»Oprostite, zmotila sem se —«

»Marta!« je vzkliknil. »Kam pa hočeš? Koga iščeš?«

Tedaj jo je streslo, ustnice so ji zatrepetale in zasula je v jok. Prvič jo je videl jokajočo. Stopil je k nji, jo prijel za roko in dejal mehko:

»Kaj ti je, Marta? Zakaj se jočeš?«

»Tevž, Tevž!« je ihtela; »moj Bog, še spoznala te nisem.«

»Zato se ti ni treba jokati. Tiho bodi! Glej, saj sem jaz!«

»Tevž — gotovo si hud name, kaj?«

»Prav čisto nič! Zakaj pa? Ti, ti bi pač mogla biti huda name... Povej, povej, kako pa, da si sem prišla!«

»Saj si me klical.«

poslaništva so rešili več Evropejcev, med njimi delegata mednarodnega Rdečega križa iz Ženeve.

Kaj pripovedujejo

abesinski vojaki po razsulu njihovih armad? Angleški časopisni poročevalec iz Addis Abebe je govoril z abesinskimi vojaki, ki se vračajo z raznih bojišč na svoje domove in so mu dali naslednje izjave: »Storili smo vse, kar je bilo v naših močeh, da bi ohranili domovino, a Italijani so strašni. Nismo nobenega strahu pred bojem. Bojevanje smo vajeni. Kaj pa hočemo početi proti plinu, ki nas ni samo obžgal, če je priletel na nas v borabah, ampak se držal dalje časa na tleh v

Slomšekovi prazniki v Mariboru.

Podpisovanje prošelj.

V mnogih krajih je podpisovanje že gotovo. Podpisala je vsa župnija. V nekaterih krajih se podpisovanje še vrši. Prosimo, da se ravnate po navodilih, kjer smo določili:

Šole podpisujejo za sebe in naj pole zberejo posebej, ker jih bomo posebej vezali.

Ostali naj podpisujejo osebno, način in čas določijo župni uradi. Vse podpisovanje se vrši na zato posebej tiskane pole. Če kje pol zmanjka, pišite po nje, dobite jih brezplačno na razpolago.

Vsak podpisnik dobi malo potrdilo z molitvico. Tudi teh listkov dobite brezplačno na razpolago, kolikor potrebujete. Pišite po te tiskovine na Slomšekovo družino v Maribor.

Prijavljanje za udeležbo.

Nujno potrebno je, da se prijavite za udeležbo. Odbor mora vedeti, koliko približno bo ljudi prišlo. Prijavljajo naj se tudi iz onih krajev, kjer se bodo vozili z lastnimi vozili ali prihajali peš. Prijave sprejemajo vsi župni uradi obeh slovenskih škofij. Iz drugih krajev se prijavite naravnost na Slomšekovo družino v Maribor. Župni uradi bodo o Binkoštih prijave zaključili, zato pohitite z odločitvijo. Male izpremembe, ki se znajo pozneje zgoditi, ne bodo motile, toda mi moramo zaradi ureditve prometa nujno znati vsaj o Binkoštih, koliko približno bo udeleženec.

Kako bomo potovali v Maribor.

Dne 21. junija potuje šolska mladina na šolski izlet in ima s potrdilom šolskega vodstva

običajno pravico 75% popusta na železnici. Vodja skupine mora biti z mladino. Šolska vodstva imajo v tem že znano prakso. Za čas od 20. junija do 1. julija je dovoljena polovična vožnja. Ministrstvo prometa je z odlokom z dne 30. IV. 1936 št. 4556-36 odredilo, da je za ta čas dovoljena polovična vožnja v Maribor in nazaj na vseh progah države. To ugodnost pa ima le tisti, ki kupi istočasno tudi legitimacijo K. br. 13, ki stane samo Din 2.— in pa poziv objavo, to je izkaznico društva Slomšekova družina. To izkaznico društva Slomšekova družina, ki prireja Slomšekove praznike v Mariboru, mora vsakdo imeti že pri odhodni postaji. Tudi ta izkaznica stane Din 2.—. Te izkaznice bodo dobili prihodnji teden vsi župni uradi in jih bodo oddajali udeležencem. Privatnikom se izkaznice pošiljajo samo, ako pošljejo v naprej v znakah ali po nakaznici Din 3.50, nakar jim pošljemo kot tiskovino izkaznico in znak za 1.— Din. Čim bomo imeli prijave, bomo uredili tudi promet. Z našo legitimacijo se lahko vozi vsakdo z vsakim vlakom, razven ekspresnim, vendar bo zaradi ureditve prometa prijaviti tudi čas potovanja, da določimo dopolnilne vlake.

Čas hiti, prazniki se bližajo!

Prosimo predvsem č. župne urade, da izvršijo naša navodila posebno glede prijav. Prijavne pole in navodila smo že razposlali. Če jih kdo ni dobil, naj javi.

Slomšekova družina.

Vurberg. Bolesno je odjeknila v srcih naših vedno mirnih župljanov ona strašna vest, o kateri so časopisi poročali, da sta padla dva brata-sinova dobre Krepekove družine kot žrtvi noža in gorjač. Starejši Franček je bil dolga leta cerkveni pevec, rad se je tudi udejstvoval v prosv. društvu; zato je tem večja naša bolest, ker je roka brezvestneža segla po fantu iz naših delovnih vrst. Kaj bo, če se mladina ne spamet?! Ob grobu nesrečnežev se je oba dni zbralo veliko ljudstva z globokim sočutjem do nesrečne družine. Turobno so jima zapeli moški zbori poslednje pesem. Ob grobu Frančka je spregovoril zelo pomembno in sočutno tovariš V. G. Komaj smo si otrnili solzo žalosti, že smo v nedeljo 3. maja zopet zaplakali ob grobu blagega 22-letnega mladeniča, Naceka Kokel. Ko so vzhajale prve majniške zarje, je umrl na jeltiki lepo pripravljen po 3 mesecih bolniške postelje. Veličasten pogreb je opravil g. župnik ob asistenci g. p. Karla minorita iz Ptuja, ki je bil blagopokojnemu katehet. Č. g. pater je opravil zanj v domači cerkvi sv. daritev in prisrčno ter tolažilno govoril ob grobu. Na domu so mu zapeli domači fantje v slovo: »Gozdič je že zelen«, na pokopališču pa cerkveni zbor »Nad zvezdami«. Na pogrebni gostiji so zbrani gostje zbrali 100.— Din za krst poganskega dečka, na ime: Ignacij! Vsem darovalcem Bog plačaj! Prezgodaj umrl mladenič naj počiva v miru. Prestalim pa naše sožalje!

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Tri in pol meseca si je vzela smrt dopust iz naše fare, zato je pa začela zdaj bolj ostro kositi. V kratkih 2 tednih so poleg par otrok umrli: v Apačah 38-letni dninar Vajs Janez, v Župeči vasi kmečki užitkar Predikaka Matevž, ki je dosegel častitljivo starost 83 let; in v Sv. Lovrencu užitkar Stefan Hantiš, star 74 let, ki je bil že par let na bolniško posteljo priklenjen. Oba slednje imenovana starčka sta imela srečo, da so jima vrle krščanske hčerke požrtvovalno stregle. Naj v m. p.!

Polenšak pri Ptuju. Meseca aprila je bela žena-smrt pridno kosila po naši župniji. Najbolj je zamahnila po starih, častitljivih glavah. Prvi je padel radi oslavljenja srca 86 let stari Vičar Karol v Ilušaku. Njemu je sledil zadet od kapi 78letni Granfongel Vinko iz Hlaponec. Med nebeške krilatce je vzletela dušica 19 dni starega

Odprta noč in dan so groba vrata.

St. Peter pri Mariboru. V teku enega tedna sta v naši župniji umrli dva starejša župljana in sicer v Trčovi prevžitkarica Gačnik Marija, stara 85 let, v Ruperčah pa svoj čas trden in ugleden kmet Kraner Ivan, star istotako 85 let. Na stara leta je živel na prevžitku ter je po

daljšem bolehanju in udan v svojo trpljenje pretečeni petek mirno v Gospodu zaspal in bil zadnjo nedeljo pokopan. Rajni se je svojčas marljivo udejstvoval pri Kmečki zvezi ter je bil še na ustanovnem občnem zboru Kmečke zveze. Naj v miru počiva!

travi in nam je opalil noge, kadar smo se tega najmanj nadejali. Tudi proti letalom se nismo mogli bojevati. Skoraj izključeno je, da bi jih sestrelili z našimi puškami. Italijanski aeroplani nas niso samo neprestano obmetavali z bombami, prepogosto so frčali tik nad našimi glavami in so kosili naše vrste s strojnimi. Sedaj so nas poslali domov, ker smo čisto izčrpani. Boj za osvoboditev naše domovine bi bil le mogoče s čisto svežimi močmi. Že 3 do 4 tedne se potikamo po cestah. Celotno opremo smo že oddali za prehrano. Tolažajke tolpe so nas napadale in so nam odvzele vse, kar nam je še bilo preostalo. Smo

»Jaz?«

»Da — ali ni res?« je zajecjajala. »Mojster Močilnik mi je pravil, da si mu pisal, da moraš z menoj govoriti. Zato sem danes sem k frančiškankom priromala... Menda se mi ni nalagal?«

Zopet jo je posilil jok.

»O, ta norčavež!« je vzkliknil Tevž. »Kdo bi si bil mislil, da bo tako zanko spletel! Zdaj pa se nikar ne joči več, Marta! Vse je prav in od srca se veselimo, da se morem s teboj zmeniti. Ko bi bil kak angel iz nebes prišel, bi se ne bil mogel bolj razveseliti, kakor sem se tebe. Na vsem svetu mi ni nihče tako ljub kakor ti — in danes se morava zmeniti.«

Z belim robčkom si je obrisala solze in ga pogledala svetlo in goreče ter dejala z napol otožnim, napol blaženim smehljamem:

»Tevž, zdaj si zopet dober kakor nekdanj... pred ono nesrečo. Ampak v obraz si drugačen.«

»Tako? Tako? Mi je že mojster rekel, da sem brkat. Če pa ti hočeš, se bom še danes obril.«

»Ne, ne,« je branila; »lepo se ti poda. Nikoli mi nisi bil tako všeč kakor danes.«

»Ti pa tudi še nikoli nisi bila tako lepa,« se ji je laskal. »Da se tako po naše domače nosiš, to mi je zelo po godu.«

»V Podkrajju sem se udomačila in po podkrajjsko domače se nosim,« je dejala in se z rahlo gizdavostjo ozrla po svoji čedni kmečki obleki.

Res, kar veselje je bilo gledati lepo deklo v preprosti kmečki obleki — vse drugače, kakor tista vaška dekleta, ki se po mestno šemijo. Tevž si kar ni mogel napasti oči.

»Marta, pozabi vse, kar je bilo nerodnega, in daj mi zopet besedo in srce — in bodiva si dobra!«

»Rada,« je dejala prisrčno; »moje srce je bilo zmerom tvoje, tudi v najhujših časih.«

»Moje pa tvoje... Zdaj naju pa nič ne sme več ločiti. — Marta, ali ti je prav, če bom skrbel, da se čim preje vzameva?«

»Meni je po volji. Saj na vsem svetu nimam nikogar, ki bi mi bil bližji od tebe.«

»Tedaj greva na Staneče. Veš, mojster Kristof mi je ponudil Staneče v najem. Ti o tem še ničesar ne veš.«

»Pač, pravil mi je, da ti bo Staneče ponudil. Le pojdi, le — pomagala ti bom. O, kako se veselim!«

»Brez tebe ne bi bil; zdaj pa me silno veseli... Bogastva ti ne morem nuditi. Nekaj pa ti obljubim. Delal bom in garal bom, da ti bom lepo postlal. Da, dobro ti mora biti pri meni.«

»Ne, tako ne! Delala bova oba. Ne vem si lepšega kakor zate delati.«

»To bova vse še videla... Zdaj pa še nekaj! Čisto na prazno gnezdo se ne moreva vzeti — moja bogatija pa bo le za največjo silo, toliko, da si kupiva najpotrebnejšo opravo.«

Cvetko Rudolfa na Polensaku. 79letni Kranjc Franc iz Slomov je podlegel hudi bolezni vodnik. V 48. letu starosti je preminila Matjašič Neža iz Slomov na bolezni gnitju pljuč in oslabelosti srca. Dne 29. aprila pa je mirno zaspal 81letni Kukovec Ivan v Braclavcih. Tudi on je padel kot žrtev srčne slabosti in vnetja pljuč. Njega smo spremljali 2. maja na njivo telesnega počitka k Sv. Lenartu pri Veliki Nedelji, kamor ga je dala prepeljati na izrečno željo pokojnika njega hči Marija, omožena Čuš, v Braclavcih. Tam sniva zdaj mirno spanje v grobu svoje pokojne žene. Lep sprevod je pričal, kako je bil pokojnik priljubljen. Pod vodstvom g. župnika Rehar Jožefa so mu v slovo ob odprtem grobu cerkveni pevci zapeli pretresljivo žalostinko. Marsikatero oko se je zasolilo, ko so padale grude prsti na krsto, kot zadnji pozdrav dedeku Ivanu. Pokojni je bil zelo skrben gospodar ter je zapustil svojim odraslim otrokom lepe reči. Dičila pa ga je tudi lepa lastnost: darežljivost, in bil je vedno vesele narave. Rad je tudi čital »Slovenskega gospodarja«. Dragi dedek! Počivajte mirno v domači zemlji in Bog Vam boji milostljiv plačnik. Vsem preostalim, posebno hčeri Mici in celi hiši Čuševi pa naše sožalje! Enako sožalje vsem ostalim gori navedenih pokojnih, katerih telesa mirno počivajo, duše pa naj večni raj uživajo!

Apače. Zalostno je zapel vaški zvon v Črncih, ko je v nedeljo dne 3. maja popoldne umrl na graščini Freudenau Sabo Ivan, star 72 let. V petek dne 1. maja je padel pod voz, ki mu je zlomil prsni koš. Bil je 30 let v službi, zvest in marljiv in vzor vsej služinčadi. Ni imel nobenega sovražnika. Njegovega pogreba so se udeležili vsa služinčad in ogromna množica našega ljudstva. Ob odprtem grobu mu je govoril v slovo upravitelj graščine Freudenau g. Oton Pajdaš. Povdarjal je njegovo marljivost in zvestobo ter ga stavil za zgled vsem mlajšim podložnikom. Rajni zapušča tri sinove in dve hčeri, kateri so že vsi preskrbljeni. Rajnemu boji večni mir in pokoj! Preostalim naše iskreno sožalje!

Litmerk pri Ormožu. Tukaj sta umrla posestnika Vavpotič Martin in Vavpotič Jožef. Martin je dolgo bolehal, ko je leta 1922 izgubil pri podiranju bukve nogo. Po nesrečnem naključju mu je bukev padla na nogo in mu jo

zlomila. V bolnici v Ormožu so mu morali nogo odrezati. Bil je dober oče svojim otrokom, ki jih je vse lepo krščansko vzgojil. Dolgo let je bil naročnik našega tednika »Slovenskega gospodarja«. Naj v miru počiva! Tudi Jožef je bil zelo dobrasrčen in miroljuben mož; rad je pomagal vsakmu, v čem mu je bilo mogoče. Naj bo rajnima blag spomin! Ostalim pa naše sožalje!

Sromlje pri Brežicah. Dne 23. aprila smo pospremili k večnemu počitku Marijo Petan, ki je umrla po hudem trpljenju, stara 69 let. Bila je dobra krščanska mati in gospodinja. Vzgojila je štiri sinove in štiri hčere. Po svetovni vojni je gospodinjila še sama deset let, ko je izgubila moža. Vsem svojim otrokom je vsadila v srce geslo našega škofa Slomška: Moli in delaj! Zato je tudi vse oskrbela za življenje. Pokojna Marija Petan je bila največja prijateljica dobrih listov. Zato je bil »Slovenski gospodar« v njeni hiši čez 25 let stalni gost; tudi njenim otrokom je ta list zvest tovariš v življenju. Vse njeno delo je opisal najlepše v poslovnih besedah č. g. duh. svetnik Alojz Šoba. Pogreb je pa vodil domači č. g. župnik Štefan

Stiper ob navzočnosti č. g. šketa Josipa, župnika iz Artič. Za krsto je stopal njen mlajši sin Janko, sedaj kaplan pri Sv. Lovrencu na Poh., in ostalih šest otrok. Najstarejša hči Marija, poročena Kostanjšek, je umrla ravno štiri mesece prej. Bog bodi plačnik dobri krščanski materi, preostalim pa naše sožalje!

Planina pri Sevnici. Umrla je v celjski bolnici v cvetu mladih let, v 15. letu, Minka Romih, doma na Selu pri Planini, hčerka g. Mihaela Romih, župana občine Planina. Dne 5. maja so jo pripeljali iz Celja na Planino, 6. maja pa je bil pogreb ob obilni udeležbi znancev in sorodnikov. Pri odprtem grobu je bil lep govor g. župnika. Lani je želela iti v samostan, a ni mogla zaradi rahlega zdravja. Letos je odšla v drug še boljši kraj, kjer cvete nebeški maj. Mirno spavaj, draga Minka, očetu, materi, bratom in sestricam pa naše iskreno sožalje.

Novi Sad. Na dan 6. t. m. je umrl v Novem Sadu po kratki težki bolezni podnarednik Korpar Ivan radi vnetja pljučne mreže. Pokopan je bil na tukajšnjem pokopališču. Rajni je bil doma od Vel. Nedelje in služil pri letalcih. Pokoj njegovi duši!

Remšnik. V nedeljo dne 26. aprila smo obhajali pri nas lepo nedeljo. Tudi shod smo imeli, na katerega je hotel priti g. Pušenjak, mož krščanskih načel poštenosti in dela. Kako smo se prestrašili ob strašni novici, da je gospod Pušenjak, naš zvesti prijatelj in zagovornik vsepovsod, že med rajnimi! Naj mu Bog povrne vse in usliši vseh Remšničanov želja: Bodi Vam, gospod poslanec, v večnosti dobro in prosite tam za nas! — Slovo je vzel od Remšnika kot dober sosed, prijatelj in pomočnik, g. brezenški župnik, ki je tolikokrat obiskal Remšnik in sv. Pankracija. Naj se mu v lepi Savinjski dolini dobro godi in naj mu Bog obilo poplača vsako pomoč!

Ruše. 27. t. m. poteče sedemdeset let, kar je nastopilo Bralno društvo v Rušah s prvo večjo prireditvijo »Besedo«, ki jo je vodil takratni

predsednik društva, znani pohorski narodnjak in ljudski pesnik Davorin Grizold. Proslavila se je s to »Besedo« obletnica društvenega obstanka, kajti ustanovljeno je bilo Bralno društvo v Rušah dobro leto poprej. Pobudo za ustanovitev ruškega Bralnega društva je dal takratni ruški kaplan Božidar Wurzer. Odtakrat se je v Rušah marsikaj izpremenilo. Razmere so postale bolj raznolike, delo, ki ga je prvotno upravljalo eno samo društvo, se je sčasoma razdelilo tako, da imajo danes Ruše celo vrsto raznih narodnih in kulturnih organizacij. Najstarejša med njimi, več ali manj matica vsem drugim, pa je Bralno društvo.

Sv. Martin na Pohorju. V nedeljo dne 24. t. m., ob 8. uri predpoldne, priredi Udruženje vojnih invalidov, krajevni odbor Slovenska Bistrica, pri Sv. Martinu na Pohorju v prostorih gostilne pri Korenu invalidsko zborovanje. — V nedeljo dne 26. aprila 1936 se je poročila v Slovenski Bistrici gđc. Vorša Roza, posestniška hči iz krščanske hiše Voršajeve, v katero prihaja dolga leta naš »Slovenski gospodar«, ter sestra

»Tevž, po očetu sem dobila osemnajst tisoč dinarjev. To veselje boš meni pustil, da bom najin dom uredila. Ženske se na to bolj spoznamo kakor moški. V štirih, petih tednih bo vse v redu.«

»Ali Marta, to je tvoj denar! ... Škoda je zanj.«

»Kar je moje, je tvoje, in kar je tvoje, je moje. Zdaj se ne bova ločila. Ne le dinarje, mnogo, mnogo več si bova dala.«

»Marta! Moja dobra Marta!«

Tedaj so se odprle duri in izza teh je prikukal mojster Krištof s svojo cvečočo glavo in smeje se je vprašal:

»Ali sta se nakregala? Ali smem priti?«

Ko je videl njuna obraza, ki sta od sreče sijala, je vstopil, prijel Tevža za rokav in rekel:

»No, Tevž, ali pojdeš na Staneče?«

»Da, in Marta tudi!« je odvrnil Tevž veselo; »glej jo, mojo gospodinjjo! Še preden nastopim, se Jova vzela.«

Zdaj je iz krojača bruhnilo, da se ni mogel držati:

»Hehehehehehehehe! Torej sem prav izračunal! Dadadada, gore in doline se znajdejo, ljudje pa ne. Ljudi je treba za glavo prijeti in treskati ž njimi, da jim zvezde posvetijo.«

»Da ste na vi, stric Juri, tako vseh muh polni,

tega bi si pa nikoli ne bil mislil,« je rekel Tevž dobre volje.

»Hehehe, malokdo spozna, da so krojači največji umetniki na zemlji. Takle pravi krojač ti vse zakrpa in polika: hlače, jopiče in — srca, hehehe! ... Ali si zadovoljen z menoj?«

»Da, zadovoljen, še kako! Ne morem se vam zahvaliti, stric — ljubi stric! Zdaj šele vem, kako ste dobri. Oprostite mi, ker sem bil večkrat zarobljen!«

»Kaj ti bom odpušal! Mladost je norost. Saj sem bil v mladih letih sam tudi tak. Krivico smo ti pa vsi delali. No, kaj moremo, hehehe!«

Na glas se je zasmel in vendar so mu po obrazu trkljale debele solze. Zamahnil je in zahreščal:

»Kar je bilo, je bilo ... Otroka, danes je lep dan. Zaliti in zabeliti ga moramo!«

Odprl je vrata in zavpil na hodnik:

»He, krčmar! ... Ali naj stradamo in žejo trpimo, ko nam iz kuhinje take dišave vstajajo?«

Ko je priteklo dekle, je naročil bogato kosilo in najboljšega vina. Danes je bil židane volje. Medtem ko so jedli in pili, je zbijal norce in jih tresel iz rokava, da onadva sploh do besede nista prišla. Sicer pa se jima itak ni ljubilo govoriti, čisto pa sta se drug drugemu vsa srečna nasmehljala.

Dalje sledi.

že tako utrujeni, da imamo le eno željo, da bi se lahko odpočili.«

Poveljnika

zmagovite južne abesinske armade se zatekla na angleško ozemlje. Južna abesinska armada, ki se je do zadnjega bojevala na južni fronti pod vodstvom rasa Nasibuja in turškega generala Vehiba paše, je po odhodu abesinskega cesarja v razsulu. Ras Nasibu in Vehib paša sta z ostanki svoje armade prešla v angleško Somalijsko ter sta prispela v Berbero. Njuni vojakli so morali na meji odložiti orožje ter so se razkropili na vse strani.